

[Miljøministeren]

tage fredning af plante- og dyrearter, bortset fra pattedyr og fugle, i hele landet eller i bestemte områder. Af bemærkningerne til § 59 fremgår, at der efter denne bestemmelse kan fredes bestemte fiskearter, såfremt de ikke er genstand for en erhvervsøkonomisk udnyttelse.

I 1981 udgav fredningsstyrelsen i samarbejde med ferskvandsfiskerilaboratoriet publikationen Sjældne og truede ferskvandsfisk i Danmark, hvori snæbelen figurerer som en truet (uddøende) fiskeart.

På baggrund heraf og henvendelser fra forskellige interesserede tog fredningsstyrelsen spørgsmålet om en fredning efter naturfredningsloven af snæbelen op til nærmere overvejelse, ligesom man i 1982 ydede et tilskud på ca. 16.000 kr. til et projekt under Sønderjyllands amtskommune med henblik på at gennemføre bevarelsesforanstaltninger for snæbelen.

Den af fredningsstyrelsen påtænkte fredning efter naturfredningsloven blev imidlertid ikke gennemført, idet fiskeriministeriet fandt, at en fredning af snæbelen mest hensigtsmæssigt kunne gennemføres efter den af fiskeriministeriet administrerede lovgivning. Snæbelen blev herefter fredet i 1982 og 1983 ved bekendtgørelser udstedt efter henholdsvis ferskvandsfiskeriloven og loven om saltvandsfiskeri.

Fredningsstyrelsen har siden fulgt amtsskommunens projekt om bevarelsesforanstaltninger for Vidåens snæbelbestand, idet fredningsstyrelsen på samme måde som fiskeriministeriet har sæde i den styringsgruppe, som amtsskommunen i den forbindelse har nedsat.

I begyndelsen af 1984 modtog fredningsstyrelsen en ansøgning fra Dansk Akvakultur Institut ATV under vandkvalitetsinstituttet om en støtte på 70.000 kr. til ophjælpning af Nordsøens snæbelbestand. Fredningsstyrelsen tilkendegav i sit svar på ansøgningen i begyndelsen af marts måned 1984, at styrelsen gerne så det pågældende projekt realiseret, men at man under hensyn til, at snæbelen var fredet efter fiskeriministeriets lovgivning, ville foreslå det pågældende institut, at dette i første omgang fremsendte ansøgningen til fiskeriministeriet.

Fredningsstyrelsen vil imidlertid, såfremt der ikke kan opnås den fornødne støtte til projektet fra fiskeriministeriet efter nærmere

forhandling med de berørte parter, herunder fiskeriministeriet, overveje, i hvilket omfang ansøgningen kan imødekomes. I disse overvejelser må naturligvis også indgå spørgsmålet om størrelsen af de økonomiske ressourcer, styrelsen råder over til formål af den nævnte art, og de ansøgninger om andre tilskud, der måtte foreligge på det pågældende tidspunkt.«

Spm. nr. S 907

Til *landbrugsministeren* (8/8 84) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvorfor må en landmand ikke sælge mere en 70 liter råmælk årligt?«

Begrundelse

Spørgsmålet er foranlediget af en aktuel sag fra Roskildeegnen, hvor gårdejer Hanne Schrøder er blevet politianmeldt af myndighederne for at sælge mere end 70 liter råmælk i 1984. Selv henviser hun til, at der er en gevaldig efterspørgsel fra mange forskellige sider. Både fra kunder, der synes, at råmælk smager bedre end den mælk, man køber i supermarkederne, og allergikere, der kun har det godt, når deres mælk kommer i form af råmælk.

Naturligvis må samfundets lovgivere sikre, at der ikke sælges fødevarer, som er alvorligt sundhedsfarlige. Men det kan da ikke være tilfældet med råmælk. For i så fald var det aldeles ulogisk at tillade et salg på 70 liter.

Der må derfor være tale om en af de mange overflødige formynderilovgiverparagraffer, som bør ophæves, i stedet for at man generer medborgere med, at de ikke frit kan købe og sælge til hinanden, hvad de ønsker.

I svaret bedes angivet, hvor i lovgivningen forbuddet mod salg af over de 70 liter findes, således at fremskridtspartiet i den nye folketingssamling kan fremsætte forslag om ophævelse af denne formynderiske paragraf.

Svar (21/8 84):

Landbrugsministeren (Niel Anker Kofoed):

Vedrørende salg af mælk ved staldør hedder det i landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 435 af 25. august 1973 § 33:

»Uanset bestemmelserne i denne bekendtgørelse er det tilladt at forhandle rå mælk